

жата и него убилъ съ сабята си. Борбата продължила цѣла нощ¹⁾. Българскитѣ легионери и сръбскитѣ войници се окопали около крепостта на позиция. Турцитѣ отъ крепостта бомбардирали града. На барикадата легията стояла цѣли два месеци: юлий и августъ. Скоро интригитѣ разстроили легията. Раковски съ своята злъчностъ, сприхавъ нравъ и деспотично отнасяне, предизвикалъ недоволство всрѣдъ легионеритѣ. Къмъ това се прибавило и разбирателството на сръбскитѣ управници съ турцитѣ.

И планътъ за свободата замисленъ отъ Раковски не успѣлъ.

Веднажъ, единъ отъ доброволцитѣ въ легията Никола Шоповъ отъ Варна, младъ момъкъ, направилъ нѣкаква простѣпка²⁾. Раковски започналъ да го бие. Минувачитѣ сърби казали на Василъ Друмевъ (митрополитъ Климентъ), да посъветва войводата да не върши това публично, защото уронвало престижа на българския възстаникъ. Друмевъ казалъ това приятелски на Раковски. Последниятъ ядосанъ заповѣдалъ на тѣлохранителитѣ си бошняци да взематъ пушките си и да застрелятъ Друмева. Въ момента, когато Друмевъ стоялъ пре-

¹⁾ Д-ръ Боби Петровъ ц. съч., стр. 146.

²⁾ По Разказа на В. Д. Стояновъ. Вж. Д-ръ Б. Петровъ, стр. 153; въ сп. „Свѣтлина“ род. II, София, 1892, стр. 271 пише, че били осждени отъ Раковски двама легионери за застрелване.